

Janina Żłabowa (z d. Dalbor), urodziła się 24 VIII 1900 r. we Lwowie. Studiowała na Uniwersytecie Lwowskim (1919–1922) i Poznańskim (1922–1923). W Poznaniu złożyła w 1924 roku egzamin państwowy dla nauczycieli szkół średnich. Od 1924 pracowała jako nauczycielka w Toruniu (1924–1925), a następnie we Lwowie (od 1927 do 1939 w [gimnazjum Sióstr Szkolnych de Nôtre Dame](#), w latach 1939–1941 i 1944–1945 w Szkole Średniej nr 19). W okresie 1945–58 zatrudniona była w Gimnazjum Ogólnokształcącym i Liceum Pedagogicznym w Zabrze, a w latach 1951–1961 – w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Katowicach, gdzie pełniła liczne funkcje kierownicze, m.in. była kierownikiem Katedry Języka Polskiego, prodziekanem Wydziału Filologiczno-Historycznego. Uważana jest za jedną z twórców akademickiej polonistyki na Śląsku, m.in. za jej sprawą zatrudniła się w Katowicach Irena Bajerowa. Była współautorką (z Zenonem Klemensiewiczem) podręczników do gramatyki języka polskiego dla starszych klas szkoły podstawowej, wydawanych w l. 1946-1957, a także autorką licznych prac z zakresu metodyki nauczania języka polskiego i ćwiczeń językowych dla uczniów szkół śląskich. Działała także w Towarzystwie Literackim im. Adama Mickiewicza. Członkostwo honorowe Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego otrzymała w roku 1987. Zmarła prawdopodobnie w 1989 lub w początkach 1990 roku.